

skulde der svares 5—6 Kr. aarlig, for Bygningshaandværkere 16 à 18 Kr. og for Arbejdere i de mere farlige Erhverv: Savværkere etc. 22 Kr. aarlig. Det er altsaa en temmelig stor Skat, der lægges paa de paagældende, navnlig naar de — som man maa forudsætte — blive nødsagede til, selv om de bestæftige færre Arbejdere end 10, at maatte gaa ind paa at tegne en Forsikring af 10 Arbejdere. Organisationerne have jo, som sagt, allerede forsøgt Sagen ad Frivillighedens Vej, men jeg vil indrømme, at jeg tror ikke, at det ad Frivillighedens Vej fuldt ud vil lykkes at realisere Tanken paa en tilfredsstillende Maade for Arbejdere og Arbejdsgivere. Det forekommer mig ogsaa, at en Sag som denne er i højeste Grad en Samfundsopgave, der bør tages op som en Stats sag, som en Samfunds sag, hvortil alle bør yde deres Bidrag, men som ikke skal bæres udelukkende af de enkelte, der tilfældigvis ere komne til at udføre her i Livet de Erhverv, som man kalder farlige Erhverv, som ogsaa den ærede første Taler erkendte vare samfundsnyttige, samfundsnødvendige, og som i Virkeligheden ikke blive lønede højere end de andre Erhverv.

Vi have jo ikke nogen fuldstændig Statistik over de Ulykkestilfælde, der ville blive Genstand for Dækning ved en saadan Lov. Den ærede sidste Taler nævnte nogle Tal, jeg ikke kan konstatere Rigtigheden af. Der er i Dag ombest paa vore Bladser en Statistik over Ulykkestilfælde ved Søarten 1895. Denne opgør Antallet af Tab af Menneskeliv i danske Skibe i dette Aar til 77. Det er jo tilshyneladende et stort Tal; men det forekommer mig dog, at Tallet i Virkeligheden ikke er saa stort. Skal der gives en Lov, der skal sikre mod Følgerne af usofskyldt Ulykkestilfælde, saa bør man tage Søarten og Fiskeriet med, og saa bør man ikke udelade Landbrugets Arbejdere, der ganske vist delvis ere komne med, ved at man har taget Maskinerne ind i Loven og for saa vidt altsaa ere nogenlunde betryggede; men jeg tror nok, at Landbrugerne selv maa erkende, at det ikke er ved Maskinerne de fleste Ulykker ske paa Landet. Er det ikke de løbste Heste, de gale Tyre, Dræningsarbejde med meget andet, der bevirker fuldt ud saa mange Ulykker, som der sker ved Maskinerne, og burde de ikke tages med her i denne Lov?

Jeg mener altsaa, at det foreliggende Lovforslag i mange Retninger har faaet noget godt frem; men jeg formener absolut, at det i det eventuelle Udvalg bør forandres saaledes, at det ikke udelukkende blev Arbejdsgiverne, dem, der professionelt ernære sig ved at tage andre i Arbejde, der komne til

at bære Byrderne; men at Byrderne ogsaa bleve lagte over paa dem — i hvert Fald subsidært — der uden at være professionelle Arbejdsgivere tage Folk i Arbejde. Men jeg tror rigtignok, at skal Loven have sin rette Betydning, bør den absolut omfatte alle Arbejdere i alle Fag, i alle Samfundsklasser, og saa bør det være en Sag, Staten tager sig af, og jeg skal her bemærke, at jeg kan slutte mig til en Anthydning, jeg hørte af et æret Medlem af det andet Ting forleden Dag om, at her var en god Anledning til at lade den projekterede Brændevinsstat komme til for en Del at tilflyde Kommunerne paa den Maade, at en Del anvendtes til at afholde de Udgifter, her vilde forarsages. Brændevinen spiller jo ogsaa en Rolle ved Ulykkerne, og det lader sig vel vanskelig konstatere, hvor stor Andel ofte Brændevinen har haft i et Ulykkestilfælde.

Lovforslagets andre Paragraffer skal jeg ikke nærmere komme ind paa, men jeg skal dog antyde, at § 15 om Arbejdsraadet finder jeg er mindre heldig, for det første paa Grund af den Maade, hvorpaa det er sammensat, idet Arbejdsgiverne vælges af Kjøbenhavns Magistrat efter Borgerrepræsentationens Indstilling af det dobbelte Antal, Arbejderne af det i Lov om anerkendte Sygekasser valgte Nævn. Hvor stor en Respekt jeg end har for den kjøbenhavnske Magistrat og for de Mænd, den vilde vælge dertil, tror jeg dog, at et saadant Arbejdsraad med Sæde her i Kjøbenhavn, afgørende alle foresaldne Ulykkestilfælde over hele Landet, vilde komme til at arbejde noget for tungt, noget for sent. Jeg ser hellere, at der i hvert Amt eller Stift blev et saadant Arbejdsraad valgt af de stedlige Fagorganisationer fra hver Side. Jeg tror, at paa den Maade vilde de vedkommende Forhold lettere og hurtigere ordnes og maaske ogsaa paa en noget mere tilfredsstillende Maade, end det vilde ske her. Det vilde være en stor Gene baade for Arbejdsgivere og for Arbejdere, naar ethvert Tilfælde — og det fejler ikke, at de fleste Tilfælde vil Arbejdsraadet komme til at afgive sinkendelse over — skulde her ind til Kjøbenhavn. Smidler-tid har jeg saa stor Sympati for selve Sagen, at jeg af mit inderste Hjerte vilde ønske, det maa lykkes dette høje Ting at faa noget godt ud af denne Sag og at den ikke skulde komme til at hvile altfor længe; men det er jo paa et saa sent Stadium, vi have faaet den op her i dette Ting, at man ikke godt kan tænke sig, at vi skulde blive færdige med den i Aar, og jeg vilde ogsaa gerne ønske, at de, der ere interesserede heri, baade Arbejdsgivere og Arbejdere ville være